

Arnhem, 10 juli '92

Beste Marianne,

Ik herinner me de twee blonde kinderen van Schoonoord nog heel goed. De eerste keer dat we daar logeerden was vlak na de oorlog, in 1945. Het jaar daarop kochten we het huis van Douwe en Bouwe en gingen er zelf wonen, naast Gosse en Maam, de liefste buren die ^{we} ooit gehad hebben, vriendelijk en zorgzaam. Iedere kerst bracht Gosse ons een zak aardappels en na de slacht een groot stuk vlees. En dat was welkom, want we hadden het niet breed in die tijd. Mijn vrouw Kitty bakte dan met kerstmis een kerstbrood voor ze, met wat groen en een kaars en daar waren ze dan weer zeer verlegen mee. Naderhand kwam de kaars dan weer onopgebrand terug, "want die kan je dan nog gebruiken". Sloten waren er niet en als achterdochtige stedelingen vroegen we hoe dat nu moest als we eens van huis waren. "Da's heel eenvoudig", zei Maam, "als wij weg zijn, zetten we altijd een beemsteel bij de achterdeur, dan weet ieder een dat we niet thuis zijn."

Gosse had een welluidende en zeer ver dragende bas (40 jaar gevaren, een stormachtig eiland, dan komt niets goed van pas) en van die stem heb ik de wyre oude wil Oehoehoeroe voorzien. Ik heb het Gosse nooit durven vertellen.

In 1953 moesten we met veel hartzeer toch weer van het eiland af (kinderen, scholen, werk) en het heeft 11 jaar geduurd voor we de moed vonden om nog eens te gaan kijken en onze oude buren op te zoeken die ons zeer dierbaar waren. Dat was dus in 1964, we logeerden voor de tweede maal in Schoonoord. Gosse en Maam woonden toen op no 17 - (het huisje van Jariig van der Molen?) We hadden onze oudste zoon Piet bij ons, die nog op Hoorik geboren was en die meteen dikke vrienden met Gosse werd

By die gelegenheid heb ik bygeaande keeljes gemaakt. "Maar buurman," zei Gosseu bij het afscheid, "als je me nog een keer wilt zien, moet je wel voortmaken, anders lig ik tussen zes plankjes." Een jaar later was ook onze Piet er niet meer, verongelukt in Soest.

Nog hoor ik de stem van Gosseu als hij ons gewuststelde over ons huis, hy deed dat vele malen en altyd in exact dezelfde bewoordingen:

"Want het is geen koud huis. Want Douwe Ruig, hy ~~was~~ was al oud en dan gaat het bloed wat traag he'. Maar dan zette ie 's avonds de bedstee-
deuren open en dan trok de warmte zo op bed he'. Nooit geen kruik nodig 'had.
Xee!"

Ike hoop dat je hier iets aan hebt, Marianne.

Met mijn hartelyke groeten,

Janc van Oort